

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-77)

Aug (1) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 12
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....15
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. திருவிருத்தம்.....26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 54)

306. வ்யக்தரூப:

தெளிவாக உள்ள ரூபத்தைக் கொண்டவன். பக்தியுடன் செல்கின்ற மார்க்கண்டேயர் போன்றவர்களுக்குத் தெளிவாகத் தோன்றவல்ல திவ்யமான ரூபம் கொண்டவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மஹாபாரதம் வனபர்வம் (191-96) - அதஸீ புஷ்ப ஸங்காச: ஸ்ரீவத்ஸ க்ருத லக்ஷண: ஸாசக்ஷாத் லக்ஷம்யா இவ ஆவாஸ: ஸ ஸதா ப்ரதிபாதி மே - காயாம்பூ போன்ற நிறம் கொண்டவனும், ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மருவினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமார்பை உடையவனும் ஆகிய மஹாவிஷ்ணு தனது திருமார்பின் மஹாலக்ஷ்மியைத் தரித்தவனாகவே எனக்குக் காட்சி அளித்தான்.
- மஹாபாரதம் வனபர்வம் (191-13) - தஸ்ய தாம்ரதலௌ தாத சரணௌ ஸுப்ரதிஷ்டதோ ஸுஜாத ம்ருத்ரு ரக்தாபி: அங்குலீபி: அலங்க்ருதௌ ப்ரணதௌ மயா மூர்த்னா க்ருஹீத்வா ஹி அபிவந்திதௌ - பிரியமான தர்மரே! சிவந்த நிறத்தில் உள்ளவையும், அழகு - மென்மை - சிவந்த நிறம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய கால்விரல்களால் நன்றாக அலங்காரம் செய்யப்பட்டவையும் ஆகிய எம்பெருமானின் இரண்டு திருவடிகளும் எனது மனதில் உறுதியாக நிலைநின்றன. அவை எனது தலையால் வணங்கப்பட்டன.

307. ஸஹஸ்ரஜித்

ஆயிரம் யுகங்களுக்கு மேலாக நீடிக்கும் ப்ரளய காலத்தைக் கூட தனது யோக நித்திரை நிலையில் இருந்தபடியே வெல்பவன். இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். மஹாபாரதம் வனபர்வம் (192-40) - யாவத் யுகாநாம் விப்ரர்ஷே ஸஹஸ்ரம் பரிவர்த்ததே தாவத் ஸ்வபிமி - மார்க்கண்டேயரே! யுகங்களின் ஆயிரம் என்பது கழிவதற்கு எத்தனை காலம் உள்ளதோ அத்தனை காலம் நான் யோக நித்திரையில் உள்ளேன்.

308. அநந்தஜித்

எம்பெருமான் அந்த ஆலிலையின் மீது சிறு குழந்தையின் உருவத்தில் இருந்தபோதிலும் அவனது மேன்மைக்கு அப்பாற்பட்ட எதுவும், எப்போதும், எங்கும் கிடையாது. இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். மஹாபாரதம் வனபர்வம் (192-25) - அந்த: சரீரே தஸ்யாஹம் வர்ஷாணாம் அதிகம் சதம் ந ஹி பச்யாமி தஸ்யாஹம் அந்தம் தேவஸ்ய கர்ஹிசித் ஆஸாதயாமி நைவாந்தம் தஸ்ய ராஜன் மஹாத்மன: - மார்க்கண்டேய மஹரிஷி தர்மரிடம், "அரசனே! அந்தக் குழந்தையின் வயிற்றில் நான் நூறு ஆண்டுகள் இருந்தேன். ஆனால் அவனது மேன்மையின் எல்லையை என்னால் காணவே இயலவில்லை. அவனது எல்லையை நான் பெறாதவனாகவே இருந்தேன்", என்றார்.

309. இஷ்ட:

ப்ரளயத்தின்போது தனது வயிற்றில் அனைத்து உயிர்களையும் தாயானவள் வேறுபாடு காணாமல் பாதுகாப்பது போன்று வைத்துக் கொண்டான். இதனால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான்.

310. அவிசிஷ்ட:

அனைவரிடமும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல் ஒரே போன்று இருப்பவன்.

311. சிஷ்டேஷ்ட:

பண்டிதர்களில் சிறந்தவர்களான மார்க்கண்டேய மஹரிஷி போன்றவர்களால் தங்களது உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்று விரும்பப்படுகின்றவன். மஹாபாரதம் வனபர்வம் (192-16) - ஸத்வஸ்தா நிரஹங்காரா: நித்யம் அத்யாத்ம கோவிதா: மாமேவ ஸததம் விப்ரா: சிந்தயந்த உபாஸதே - ஸாத்விகமாக உள்ளவர்களும், அஹங்காரம் சிறிதும் அற்றவர்களும், ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நன்றாக அறிந்தவர்களும் ஆகிய அந்தணர்களில் சிறந்தவர்கள், எப்போதும் என்னையே எண்ணியபடி த்யானம் செய்கின்றனர் - என்றது காண்க.

312. சிகண்டி

மஹாபாரதம் வனபர்வம் (191-129) - ஆஸீநம் தம் நர வ்யாக்ரம் பச்யாமி அமித தேஜஸம் - எல்லையற்ற தேஜஸ் கொண்டவனும், புருஷர்களில் சிறந்தவனும் ஆகிய அவனை நான் கண்டேன் - என்றது. யாராலும் வெற்றி கொள்ள இயலாத எல்லையற்ற மேன்மை (சிகண்டம்) என்னும் ஐசுவர்யம் எம்பெருமானிடம் உள்ளது. இதனால் சிகண்டி என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

313. நஹுஷ:

தனது மாயை மூலமாக அனைத்து உயிர்களையும் கட்டுகிறான். இதனால் இவனுக்கு நஹுஷன் என்னும் திருநாமம் உள்ளதாக நிருத்த சாஸ்த்ரம் தெரிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர். ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (4-9) - தஸ்மிந் ச அந்ய: மாயயா ஸந்நிருத்த: - ஜீவன் இந்த மாயை மூலம் கட்டப்பட்டுள்ளான் - என்றது.

314. வ்ருஷ:

கடல் அலைகளால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு களைத்து நின்றவரான மார்க்கண்டேய முனிவரைத் தனது அமிர்தம் போன்ற ஒளி மூலமாகவும், இனிமையான சொற்கள் மூலமாகவும் இளைப்பாறச் செய்து அவரை நனைத்தவன் என்பதால் வ்ருஷ: என்னும் திருநாமம் பெற்றான். வ்ருஷு என்றால் பொழிந்தபடி உள்ளவன் என்பதாகும். மஹாபாரதம் வனபர்வம் (191-97, 98) - ததோ மாம் அப்ரவீத் பால: ஸ: பத்மநிப லோசந: ஸ்ரீவத்ஸதாரீ த்யுதிமான் வாக்யம் ச்ருதி ஸுகாவஹம் ஜாநாமி த்வாம் பரிச்ராந்தம் ததா விச்ராம காங்க்ஷிணம் - அப்போது தாமரை போன்ற அழகிய கண்கள் கொண்டவனும், தனது திருமார்பில் ஸ்ரீவத்ஸம்

கொண்டவனும், ஒளிவீசும் திருமேனியுடன் கூடியவனும், குழந்தையாக இருந்தவனும் ஆகிய எம்பெருமான் என்னை நோக்கினான்; பின்னர் கேட்பதற்கு இனிமையான சொற்களை உரைத்தான்; “எங்கும் அலைந்து களைப்புற்று உள்ள நீ ஓய்வெடுக்க விரும்புவதை நான் அறிவேன்”, என்றான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 77)

மேலும் வித்யை (ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய ஞானம்) என்பது, யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது என்று முன்பே கூறப்பட்டது. மேலும் கர்மங்கள் என்பது இயல்பாகவே ப்ரஹ்மமீமாம்ஸையில் ஆராயப்படும் வஸ்துவிற்கு மாறாகவே உள்ளது. இந்தக் கருத்தாலும், கர்மங்கள் குறித்து ச்ருதிகளில் கூறப்பட்டுள்ள வரிகள் மூலமாகவும் அறியப்படுவது என்னவென்றால் - கர்மங்களானவை அந்த:கரணத்திற்கு தெளிவை ஏற்படுத்தி, அதன் மூலமாக ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டும் என்ற ஆசையைத் தூண்டுவதில் உபயோகமாக உள்ளது. ஆனால் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை அறிவதன் மூலம் கிட்டும் பலனாகிய மோக்ஷத்தை அடைய கர்மங்கள் உதவுவதில்லை. இதனால்தான் "அவர்கள் அறிய விரும்புகின்றனர்" என்ற பொருள் அளிக்கின்ற விவிதிஷந்தி என்ற சப்தம் ச்ருதியில் உள்ளது. இவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தை அறிவதில் ஆசை ஏற்பட்டால், ஞானம் உண்டாவதற்கு அங்கமான மனஅமைதி போன்றவை உண்டாவதை ச்ருதி கூறுகிறது, இந்த வாக்கியம் ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-23) - சாந்த: தாந்த: உபரத: திதிஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவ ஆத்மாநம் பச்யேத் - புற இந்த்ரியங்கள் மற்றும் மனதை ஒடுக்கியவனாகவும், உலக விஷயங்களில் இருந்து விடுபட்டவனாகவும், பொறுமை கொண்டவனாகவும், த்யானம் உள்ளவனாகவும் இருந்தபடியே ஆத்மாவிடம் ஆத்மாவைக் காண்பானாக - என்பதாகும்.

இப்படியாக இதுவரை பல ஜன்மங்களின் மூலம் சேர்ந்துள்ள பாவங்கள் அனைத்தும் குறிப்பிட்ட பலனை எதிர்பாராமல் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் மூலம் அழிந்த பின்னர், அவனுக்கு ப்ரஹ்மத்தை அறிய ஆவல் ஏற்படுகிறது. மேலும் கீழே உள்ள பல வரிகளின் மூலம் ஏற்படும் ஞானம் காரணமாக அவனது அறியாமையும் அழிகிறது:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-1) - ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகமேவ அத்விதீயம் - குழந்தாய்! இந்த உலகமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸத் என்ற ஒன்றாக மட்டுமே இருந்தது, இரண்டாவது என ஏதும் இல்லை.

- தைத்திரீயம் (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம - அந்த ப்ரஹ்மம் ஸத்யமானது, ஞானமயமானது, எல்லையற்றது.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-19) - நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் - அவயவம் இல்லாதது, செயல்பாடு இல்லாதது, சாந்தமானது.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-5-19, 4-5-16) - அயமாத்மா ப்ரஹ்ம - இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மமாகிறது
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - தத்வமஸி - நீ ப்ரஹ்மமாக உள்ளாய்.

கேட்பது (ச்ரவணம்), மனனம் (சிந்திப்பது) மற்றும் தொடர்ந்து த்யானம் (நிதித்யாஸநம்) ஆகிய மூன்றும், ச்ருதிகளில் கூறப்பட்ட வரிகளின் மூலம் ஞானத்தை அடைய உபயோகப்படுகின்றன. ச்ரவணம் என்றால் - "வேதாந்த வாக்கியங்கள் அனைத்தும் ஆத்மா ஒன்று என்னும் ஞானத்தை அளிக்கின்ற வித்யையை உணர்த்துகின்றன" என்ற உண்மையை அறியவல்ல ஆசார்யனிடம், ந்யாயங்களுடன் கூடியதான ஆழ்பொருளை அறிந்து கொள்வதாகும். இப்படியாக ஆசார்யனால் உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களைத் தனது மனதில், "ஆசார்யன் கூறிய வழியில் பொருள் கொண்டதே சரியானது", என்றுள்ள காரணங்கள் மூலம் நிலைநிறுத்துவது மனனம் எனப்படும். இப்படியாக எண்ணும் நிலைக்கு (ஆத்மா ஒன்று என்ற ஞானத்திற்கு) விரோதியாக உள்ள, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் பேதஞானத்தை விலக்கும் விதமாக, ஆசார்யன் கூறிய அர்த்தத்தை எப்போது இடைவிடாமல் சிந்தித்தபடி உள்ளதே நிதித்யாஸநம் என்பதாகும். இப்படியாக ச்ரவணம் போன்றவைகள் மூலமாக அனைத்து பேத எண்ணங்களும் நீங்கிய ஒருவனுக்கு, ச்ருதி வரிகளின் ஞானம் என்பது அறியாமையை நீக்கிவிடுகிறது. ஆகவே ப்ரஹ்மத்தை ஆராய்வதற்கு முன்பாக இப்படிப்பட்ட ச்ரவணம் முதலானவற்றுக்கு அவசியமாக உள்ளதை முதலில் அறிதல் வேண்டும் என்றாகிறது. அவை எவை என்றால் கீழே உள்ள நான்காகும்:

- 1) நித்யமாக உள்ள வஸ்து எது, அநித்யமான வஸ்து எது என்று அறிதல் (நித்யம்= அழிவற்றது, தொடக்கம் அற்றது)
- 2) மன அமைதி (சமம் எனலாம்), தமம் (புலன்கள் வழி செல்லாமை எனலாம்), மற்ற ஸாதனங்களின் இருப்பு
- 3) இம்மை மற்றும் மறுமை ஆகிய இரண்டிலும் ஏற்படக்கூடிய பலன்களில் விருப்பம் இல்லாமை
- 4) மோக்ஷம் பெறுவதில் விருப்பம்

மேலே உள்ள நான்கு ஸாதனங்கள் இல்லாவிடில் ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டிய ஆர்வம் ஏற்படாது. ஆகவே இவையே முதலில் அறியப்படவேண்டியவை என்றாகிறது. இங்கு கூறப்பட்டது என்னவென்றால் - ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வருபத்தை

மறைக்கவல்ல அவித்யை என்பதை மூலமாக உடைய, உண்மையற்ற பேதஞானமே பந்தம் உண்டாக மூல காரணமாகிறது. இத்தகைய பந்தம் என்பதும் உண்மையானது அல்ல. இப்படியாக உள்ள பேத தர்சனம், பேத ஞானம் ஆகியவற்றின் காரணமாக உள்ள அவித்யை போன்ற அனைத்தும் உண்மையில்லாதவை என்பதால், இவை ஞானத்தின் மூலமே நீக்கப்படுகின்றன. இவ்விதம் இவற்றை நீக்கவல்ல ஞானம் (நிவர்த்தக ஞானம் எனப்படும்) என்பது “தத்வமஸி” போன்ற உபநிஷத் வரிகளின் மூலம் உண்டாகிறது. இப்படிப்பட்ட ஞானம் அதன் ஸ்வரூபத்துடன் தோன்றுவதற்கோ அல்லது மேலே கூறப்பட்ட வாக்கியங்கள் மூலமாகப் பிறக்கின்ற ஞானத்தின் செயல்பாட்டிற்கோ கர்மங்கள் மூலமாக எந்தவிதமான உபயோகமும் இல்லை. ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டும் என்ற விவிதிஷை ஏற்படுத்துவதே கர்மங்களின் பயனாக உள்ளது. இப்படிப்பட்ட ஆசையும் எப்போது உண்டாகிறது என்றால் - பாவங்களின் காரணமாக உண்டாகின்ற ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவை நீங்கப்பெற்று, ஸத்வகுணம் ஓங்குவதால் மட்டுமே உண்டாகிறது. இதனால்தான் ப்ரஹ்ம உபநிஷத்தில் (4-4-22) - ப்ரஹ்மணா விவிதிஷந்தி - அந்தணர்கள் அறிய விரும்புகின்றனர் - என்று கூறப்பட்டது. எனவே கர்மங்கள் பற்றிய ஞானம் உபயோகம் இல்லாமல் உள்ளதால், மேலே கூறப்பட்ட நான்கு ஸாதனங்கள் பற்றி அறிதலே ப்ரஹ்ம விசாரணைக்கு முன்னர் அவசியம் என்றாகிறது.

லகு ஸித்தாந்தம்

இப்படியாக உரைக்கப்பட்ட பூர்வபக்ஷத்திற்கான ஸித்தாந்தம் நம்மால் கூறப்படுகிறது. “அவித்யை என்பது விலகுதே மோக்ஷம், இப்படியாக அவித்யை நீக்கம் என்பது ப்ரஹ்மஞானம் மூலமே ஏற்படுகிறது”, என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். இதனை நாமும் ஏற்கிறோம். ஆனால் இவ்விதம் அவித்யை நீங்கும் விதமாக வேதாந்த வரிகள் மூலமாக “இந்த ஞானம் விதிக்கப்படவேண்டும்” என்ற ஆசையால் கூறப்பட்ட ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் எத்தன்மை கொண்டது என்பதை ஆராய்ந்து அறியவேண்டும். அத்தகைய ஞானம் என்பது வேதாந்த வரிகளின் மூலம் கூறப்பட்ட அர்த்தங்களை அந்த வரிகளால் உண்டான ஞானத்தால் அறிதல் என்பதான ஞானமா? அல்லது அவ்விதம் அறிந்தவற்றை உபாஸனமாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பதான ஞானமா? நிச்சயமாக அந்த ஞானம் வேதாந்த வரிகள் மூலமாக மட்டுமே தோன்றியவை அல்ல. காரணம் - அப்படிப்பட்ட அர்த்தஞானம் என்பது “இந்த வரிகளை அறிந்தே ஆகவேண்டும்” என்று விதிக்கப்படாமல் இருந்தால் கூட, அந்த வரிகளைப் படிப்பதன் மூலம் கிட்டிவிடும். இப்படிப்பட்ட ஞானம் மூலமாக அவித்யை நீங்கவும் செய்யாது. மேலும் நீங்கள் பின்வருமாறு கூறும் வாதங்கள் ஏதும் பொருந்தாது - பேதவாஸனை என்பது நீங்காமல் உள்ளவரையில் அவித்யையை அழிக்கவல்ல ஞானத்தை வேதாந்த வாக்கியங்கள் ஏற்படுத்துவதில்லை; அப்படியே ஞானம் ஏற்பட்டாலும், அந்த

ஞானம் காரணமாகச் சிலருக்குப் பேதவாஸனை நீங்கவில்லை என்றாலும் தவறு இல்லை; சந்த்ரன் ஒன்று என்பது உறுதியாக உள்ளபோதிலும், கண்களில் உள்ள நோய் காரணமாகச் சந்த்ரன் இரண்டு என்று கூறுவது எப்படித் தவறு இல்லையோ அது போன்று கொள்ளவேண்டும்; பேதவாஸனை நீங்காமல் உள்ளபோதிலும் அந்த பேதத்தின் மூலகாரணமான அவித்யை நீங்கிவிட்ட காரணத்தினால், அந்த பேதஞானம் என்பது பந்தம் உண்டாவதற்குக் காரணமாகாது, ஏனெனில் ஞானம் என்பது அதற்குத் தகுந்த ஸாதனங்கள் இல்லையெனில் உண்டாவதில்லை; பேதவாஸனை உள்ளபோதிலும் தகுதியானவர்களின் உபதேசம் மற்றும் அநுமானம் போன்றவை மூலம் பேதவாஸனைக்கு விரோதமாக உள்ள ஞானம் தோன்றுவதைக் காணலாம் - இது போன்று நீங்கள் கூறும் எந்தவிதமான வாதங்களும் பொருந்தாது.

வேதாந்த வரிகளின் ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னரும், எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வரும் வாஸனை காரணமாகச் சிறிதளவு பேதஞானம் தொடந்தபடி இருப்பது இயல்பே என்று உம்மால் கூறுவதை ஏற்க இயலாது. (அல்லது இவ்விதம் உம்மால் கூற இயலாது எனவும் பொருள் உரைக்கலாம்) - காரணம், பேதஞானம் உண்டாவதற்குக் காரணமாக உள்ள இப்படிப்பட்ட வாஸனை என்பது பொய்யானது (மித்யா ரூபமானது), ஆகவே அது உண்மையான ஞானம் மூலம் நீங்கிவிடும் அல்லவோ? உண்மையான ஞானம் உண்டான பின்னரும் பொய்யான அந்த வாஸனை நீங்காமல் உள்ளது என்றால், வேறு எந்த வஸ்து மூலமாகவும் அந்த வாஸனைக்கு எப்போதும் நீக்கம் ஏற்படாது. ஆகவே அந்த வாஸனை தொடர்வதற்கான மூலகாரணமான பேதஞானம் என்பது தொடர்வதற்கான அனைத்து வேர்களையும் வெட்டிய பின்னரும் அந்த பேதஞானம் தொடர்கிறது என்று கூறுவது சிறுபிள்ளைத்தனமான வாதமேயாகும். இரண்டு சந்த்ரன் உண்டு என்று கண்ணோய் காரணமாகக் கூறப்படும் வாதங்கள் உள்ளிட்ட பல வாதங்களில், அந்த வாதத்தைத் தவறு என்று கூறவல்ல காரணங்கள் உள்ளபோதிலும், அந்தகைய தவறான முடிவுகள் உண்டாகவே செய்கின்றன; அவை உண்மையான ஞானத்தால் எந்தவிதத்திலும் பாதிக்கப்படுவதில்லை என்பதால், அவை அழியாமல் உள்ளன (அதாவது கண்ணோய் தொடர்வதுவரை சந்த்ரன் பற்றிய தவறான முடிவுகள் தொடர்வது போன்று பேதஞானம் உள்ளவரை தொடர்ந்தபடியே உள்ளது). ஆனால் கயிற்றைப் பார்த்த ஒருவன் பாம்பு என்று எண்ணி பயம் கொள்ளுதல் போன்றவை, தகுந்த ப்ரமாணங்கள் மூலம் உண்மையான ஞானத்தைப் புகட்டினால் நீங்கிவிடுகின்றன (அது பாம்பு அல்ல, கயிறு என்று நிரூபித்த பின்னர் பயம் அகன்றுவிடுகிறது). மேலும் பேதவாஸனை என்பது விலகுவதன் மூலம் மட்டுமே ஞானம் உண்டாகிறது என்று கூறுபவர்களுக்கு, ஞானம் என்பது எப்போதும் உண்டாகாது. இதன் காரணம் - பேதவாஸனை என்பது எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வளர்ந்தபடி இருப்பதால் அது அளவு கடந்து உள்ளதாலும், அதனை எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய "பேதவாஸனை தவறானது" என்னும் எண்ணம் மிகவும் அற்பமான திறன்

கொண்டதாக உள்ளதாலும், இந்த எண்ணம் மூலம் அதனை நீக்குவது பொருந்தாது. ஆகவே வேதாந்த வாக்கியத்தின் பொருளை அறிவதால் உண்டாகும் ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ளதும், "த்யானம், உபாஸனம்" போன்ற பதங்களால் குறிக்கப்படுவதும் ஆகிய ஞானம் என்பதே வேதாந்த வாக்கியங்களால் விதிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஆசையுடன் கூறப்பட்டுள்ளது என்று கருத்து.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 77)

20. நிர்ணயாதிகாரம்

(ஜீவன் உடலை விட்டு வெளியேறும் முறை)

மூலம் -

மனஸி கரண க்ராமம் ப்ராணே புன: புருஷே ச தம்
ஜடிதி கடயந் பூதேஷ்வேநம் பரே ச தமாத்மநி
ஸ்வவித் அவிதுஷோ: இத்தம் ஸாதாரணே ஸரணேர்முகை:
நயதி பரதோ நாடபேதை: யதோசிதம் ஈச்வர:

இப்படி லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தே அவ்ரஜம் விபோ என்று இவன் கால்பிடிக்க ஹஸ்தாவலம்பநோ ஹி ஏகோ பக்தி க்ரீதோ ஜனார்த்தன: என்கிறபடியே இவனைக் கைப்பிடித்து ராஜாதிராஜ: ஸர்வேஷாம் என்கிறபடியே உபயவிபூதி நாதனான ஸர்வேச்வரன் தானுகந்ததொரு நிலத்திலே வைக்க, அபிஷி்க்தையான மஹிஷியைப் போலே பஹுமதனாய்த் தன் பரமைகாந்தித்வத்துக்கு அநுரூபமான வருத்தியோடே போகும் இவ்வதிகாரி. இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளிலே ப்ராரப்த துஷ்க்ருதவிசேஷ வைசித்ரியாலே வரும் அஹங்கார மமகாரங்களென்ன, அவையடியாக அதடியாக அபசாரங்களென்ன, ப்ரயோஜநாந்தர ருசியென்ன, அதடியாக ஸம்பாவிதமான தேவதாந்தர ஸ்பர்சமென்ன, புத்தி தெளர்ப்பல்யமென்ன, அதடியாக வரும் உபாயாந்தர ப்ரத்யாசையென்ன, இவ்வைபரீத்யம் பிறந்தவர்களுக்கும் இவை பிறவாதே ப்ராரப்த ஸுக்ருதவிசேஷத்தாலும் பூர்வப்ரபத்தியில் பலஸங்கல்ப விசேஷத்தாலும் சித்ரமில்லாத கைங்கர்யத்திலே ப்ரதிஷ்டிதராய்ப் போந்தவர்களுக்கும் ஸம்ஸாரத்தினின்றும் நிர்யாணத்துக்கு விலம்ப அவில்மப்பங்களிலே நிலையிருக்கும்படி எங்ஙனே என்னில்:

இவ்விடத்தில் இவர்களுக்குச் சார்வாகாதிகளுக்குப்போலே நிலை நின்ற அஹங்கார மமகாரங்கள் புகா. அவஹிதராய் நடப்பார் இடறுமாப்போலே

என்றேனும் ஒரு கால் வரும் அஹங்கார மமகாரங்கள் விவேகாவதிகளாய்ப் பின்பற்ற தெளிவாலே கழிந்துபோம். அபராதங்கள் பிறந்தால் சஷாமணாவதியாயும் சிசஷாவதியாயும் கோரின காலத்துக்குள்ளே அபராத நிஸ்தாரம் பிறக்கும்படி அபராத பரிஹாராதிகாரத்திலே சொன்னோம்.

விளக்கம் - (முதலில் உள்ள ச்லோகத்திற்கான பொருள்) - மனத்தில் இந்திரியங்களையும், மனத்தை ப்ராணனிலும், ப்ராணத்தை ஜீவனிடமும், ஜீவனை பஞ்சபூதங்களிலும், பஞ்சபூதங்களுடன் கூடிய ஜீவனைத் தன்னுடனும் எம்பெருமான் விரைவாகச் சேர்த்துக் கொள்கிறான். ஆக ஜீவன் வெளிக்கிளம்புதல் என்பது தனது ஸ்வரூபத்தை அறிந்து உபாயம் செய்தவன், செய்யாதவன் ஆகிய இருவருக்கும் பொதுவாகவே உள்ளது. ஆனால் அவரவர்களுக்கு ஏற்றபடி தூமாதி மார்க்கமாகவோ அல்லது அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவோ எம்பெருமான் அழைத்துச் செல்கிறான்.

ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - லோகவிக்ராந்த சரணௌ சரணம் தே அவ்ரஜம் விபோ - எங்கும் உள்ளவனே! அனைத்து உபாயங்களையும் கைவிட்டு உலகம் அளந்த உனது திருவடிகளைச் சரணம் புகுந்தேன் - என்று சேதனன் எம்பெருமானின் திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறான். அப்போது எம்பெருமான், விஷ்ணுதர்மம் (3-24) - ஹஸ்தாவலம்பநோ ஹி ஏகோ பக்தி க்ரீதோ ஜனார்த்தன: - பக்தியால் வாங்கப்பட்ட ஜனார்த்தனன் என்று திருநாமம் கொண்ட எம்பெருமானின் திருக்கரங்களே ப்ரபன்னனுக்குத் துணையாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப சேதனனின் கைகளைப் பிடிக்கிறான். இவ்விதமாகத் தன்னால் கைப்பிடிக்கப்பட்ட சேதனனை, மஹாபாரதம் - ராஜாதிராஜ: ஸர்வேஷாம் - அனைத்திற்கும் ராஜாதிராஜன் - என்று போற்றப்படும் உபயவிபூதி நாதனான ஸர்வேச்வரன், தான் எந்த ஒரு திவ்யதேசத்தில் விருப்பம் கொண்டு வாஸம் செய்கிறானோ, அந்த இடத்தில் வாழவைக்கிறான். அங்கு அந்த சேதனன் அரசனின் ப்ரியமான அரசியைப் போன்று அனைவராலும் கொண்டாடப்பட்டபடி வாழ்கிறான். தனது பரமைகாந்தி நிலைக்கு ஏற்றபடி அவன் வாழ்ந்து வருகிறான்.

இப்படியாக வாழ்ந்து வருபவர்களில், பலன் தரத்தொடங்கிவிட்ட பூர்வ பாவ கர்மபயன் காரணமாகக் கீழே உள்ள நிலைகளில் இருத்தல் கூடும்:

- அவர்களில் சிலர் “நான்”, “எனது” என்ற அஹங்கார மமகாரங்களில் சிக்கக்கூடும்
- இத்தகைய எண்ணங்கள் காரணமாக அபராதங்கள் செய்யக்கூடும்
- எம்பெருமானைத் தவிர உள்ள மற்ற விஷயங்களில் விருப்பமோ ஆசையோ கொள்ளக்கூடும்

- இத்தகைய விருப்பங்கள் நிறைவேறும் பொருட்டு, மற்ற தெய்வங்களை நாடக்கூடும்
- மன உறுதியை இழக்கக்கூடும்
- இதனால் மற்ற உபாயங்களில் இழியக்கூடும்

மேலும் சில அதிகாரிகள், பலன் தரத்தொடங்கிவிட்ட பூர்வ புண்ணிய கர்மபயன் காரணமாகவும், ப்ரபத்தியின்போது செய்த குறிப்பிட்ட விண்ணப்பம் காரணமாகவும் எம்பெருமானின் கைங்கர்யத்தை விட்டு சற்றும் இடைவெளி இன்றி, அகலாமல் இருக்கக்கூடும். இப்படியாக உள்ள இரண்டுவிதமான ப்ரபன்னர்கள் இந்த சரீரத்தை விட்டு அகலும் காலதாமதம் எத்தகையது என்ற கேள்வி எழலாம். விடை அளிப்போம்.

இங்கு ப்ரபன்னர்களுக்குச் சார்வாகர்கள் போன்று எப்போதும் அஹங்கார மமகாரங்கள் நிலையாக நிற்பதில்லை. நன்றாக நடப்பவர்கள் கூட ஒரு சில நேரத்தில் நிலை தடுமாறி விழுவது போன்று, இத்தகைய அஹங்கார மமகாரங்கள் எப்போதாவது ப்ரபன்னர்களைச் சூழ்கின்றன. ஆனால் இவை விவேகம் ஏற்பட்டவுடனேயே கழிகின்றன. அபராதபரிஹார அதிகாரத்தில் - ஏதேனும் அபசாரம் உண்டாகிவிட்டால் அதற்காக மன்னிப்பு கேட்கும் வரையிலோ அல்லது அதற்கான பிராயச்சித்தமான சிறிய தண்டனையை அனுபவித்த பின்னரோ அந்த அபசாரம் நீங்கிவிடும் என்று கூறியது காண்க.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 33)

71. ஸ்வயத்த நிவ்ருத்தி பாரதந்தர்ய பலம்; ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி சேஷத்வ பலம்.

அவதாரிகை - ஆனால் ஜ்ஞாத்ருத்வ கார்யமான கர்த்ருத்த்வ போக்த்ருத்வங்களையுடைய வனாகையாலே ஸ்வயத்தந ஸ்வப்ரயோஜநங்களுக்கு அர்ஹனாயிருக்க, இவை யிரண்டினுடையவும் நிவ்ருத்தி இவனுக்கெவ்வழியாலே வருகிறதென்கிற சங்கையிலே அத்தையருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வயத்தந நிவ்ருத்தி) இத்தியாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

விளக்கம் - ஆனால் ஜீவன் ஞானமயமாக உள்ளதால் அந்த ஞானத்தின் செயலாகிய காரியத்தைச் செய்வனாக இருத்தல், அதற்கான பலனை அனுபவிக்கவல்லவனாக இருத்தல் ஆகிய இரண்டும் கைகூடும் அல்லவோ? இப்படி உள்ளபோது, தான் எந்த ஒரு முயற்சியிலும் இறங்குதல், பலனை அடையும் தகுதி பெற்றிருத்தல் ஆகிய இரண்டும் இவனை விட்டு எவ்விதம் நீங்குகிறது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஜ்ஞாத்வத்வ நிபந்தநமான கர்த்ருத்வமுண்டாயிருக்கச் செய்தே பகவத் ப்ராப்திக்குத் தானெரு யத்தநம் பண்ணாமலிருக்கையாகிற இந்த ஸ்வயத்தந நிவ்ருத்தி, பராநீந ஸ்வரூப ஸ்தித்தயாதிமத்தவமாகிற பாரதந்தர்யத்தின் கார்யம்; அப்படியே, போக்த்ருத்வமுண்டாயிருக்கச் செய்தே அத்தலையை ரஸிப்பிக்குமதொழிய தனக்கென்ன ஒன்றில் ரஸமின்றிக்கேயிருக்கையாகிற ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி, பராதிசயாதாயகத்வமே வடிவாயிருக்கையாகிற சேஷத்வத்தின் கார்யம். இத்தால் - பாரதந்தர்ய சேஷத்வங்களிரண்டும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அவ்வாகாரங்களை யறியவே இவையிரண்டும் தன்னடையே வருமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - ஞானம் உள்ளதன் காரணமாக கர்த்தாவாக உள்ள தன்மை ஜீவனுக்கு உண்டு. ஆனால் எம்பெருமானை அடைவதற்கான எந்த முயற்சியும் தானே செய்யாமல் இருத்தல் என்று "தனது முயற்சியில் இருந்து விலகுதல்" என்னும் நிலை எவ்விதம் உண்டாகும் என்றால் - எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டுள்ள ஆத்மாவின் தன்மை, அதன் நிலை, காரியங்கள் செய்தல் மற்றும் செய்யாமை என்பதான பாரதந்த்ரியத்தின் மூலம் உண்டாகும். இது போன்று பயனை அனுபவித்தல் என்பதும் இவனுக்கு இயல்பாக உண்டு. ஆனால், எம்பெருமானை அனுபவிப்பவனாக்குவது அல்லாமல் தனக்கு என்று எந்தவிதமான சுவையும் இன்றி இருத்தல் என்பதான "தனது பயனில் இருந்து விலகுதல்" என்பது எவ்விதம் உண்டாகும் என்றால் - அவனுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்துதல் என்பதையே வடிவாகக் கொண்ட அடிமைத்தனத்தின் மூலம் உண்டாகும். இதன் மூலம் ஆத்மாவின் இயல்பான தன்மைகளாக "அவனுக்கு மட்டுமே வசப்படுதல், அவனுக்கு எப்போதும் அடிமையாக இருத்தல்" என்பவை மட்டுமே உள்ளன என்பதை உணர்ந்தால் மேலே கூறப்பட்ட இரண்டு நிலைகளும் தாமாகவே உண்டாகும் என்கிறார்.

72. ப்ரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்: த்த்விஷய ப்ரீதி சைதந்யபலம்.

அவதாரிகை - ஆனால் இப்படி ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களிலந்வயமற்றிருக்குமாகில், இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும் சைதந்யத்துக்கும் ப்ரயோஜநமென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ப்ரப்ரயோஜந) இத்யாதி வாக்ய த்யத்தாலே.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் ஒருவன் தனது முயற்சிகள் மற்றும் பலனில் பற்றுகள் இன்றி இருக்கிறான் என வைப்போம். அப்படி என்றால் இவனது முயற்சி மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றின் பயன் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி", "வழுவினா வடிமை செய்யவேண்டும்", "உனக்கே நாமாட் செய்வோம்" என்கிறபடியே பரனுக்கு ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யரூப ப்ரவ்ருத்தி இவனுடைய ப்ரவ்ருத்த்யுத் யோகரூபமான ப்ரயத்நத்துக்கு ப்ரயோஜநம். "நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி" என்கிறபடியே - அத்தலையிலுகப்புக் குறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே அத்யந்த ஹ்ருஷ்டனாயிருக்கிற அந்த பரனை விஷயமாகவுடைத்தான ப்ரீதி, இவனுடைய அசித் வ்யாவ்ருத்தி ரூபமான சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்கை. "படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே" என்னக்கடவதிநே. இத்தால் - பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வங்களாலே பலித்த ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்திகளையுடையனான சேதநனுடைய

ப்ரயத்ந சைதந்யங்களுக்கு, பாரதந்தர்ய சேஷத்வாநுகுணமாக ப்ரயோஜநங்கள் சொல்லிற்றா ய்த்து.

விளக்கம் - இவனால் ஒரு செயலைச் செய்யமுடியும் என்ற முயற்சிக்கான பலன் என்னவென்றால் கீழே உள்ள வரிகளில் உள்ளது போன்று, எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யமே ஆகும்:

- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-25) - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் உனக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்வேன்
- திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும்
- திருப்பாவை (29) - உனக்கே நாமாட் செய்வோம்

அசித் வஸ்துவான சரீரத்தைக் காட்டிலும் இவனை வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கின்ற இவனது ஞானத்திற்கு என்ன பயன் என்றால், ஸ்தோத்ரரத்னம் (46) - நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி - ஆத்மா உள்ளவரையில் செய்யவேண்டியதான கைங்கர்யங்கள் அனைத்தையும் செய்து, அதன் மூலம் உன்னை மகிழ்ச் செய்வேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவனது மகிழ்வுக்காகத் தான் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தவனாகிய அந்த எம்பெருமானை விஷயமாகக் கொண்ட ப்ரீதியே ஆகும். பெருமாஸ்திருமொழி (4-9) - படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே - என்றது காண்க. இப்படியாக இவனது பாரதந்தர்யம் மற்றும் சேஷத்வம் ஆகிய இரண்டின் மூலம் "தனது முயற்சிகளில் இருந்து விலகுதல் மற்றும் தனக்கே பயன் என்று கொள்ளாமை" ஆகிய இரண்டும் பலிக்கின்றன. இப்படியாக உள்ள இவனுக்கு இவனது முயற்சி மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டிற்கும், இவனது பாரதந்தர்யம் மற்றும் சேஷத்வம் என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள பலன்கள் உரைக்கப்பட்டன.

73. அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்க நிரூபகம்.

அவதாரிகை - சேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்ம தர்மங்களாயிருக்கச் செய்தே, சேஷத்வாதிகளை ப்ரதாநமாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை ததநுகுணமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது? மற்றைப்படி தானானாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஹமர்த்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சேஷத்வம் போன்ற பலவும், அனைத்தையும் அறிந்து கொள்கின்ற தன்மை போன்ற பலறும் ஆத்மாவின் தர்மங்களாக உள்ளன. இப்படி உள்ளபோது

சேஷத்வம் போன்ற பலவற்றை முக்கியம் என்று வைத்து, அறிந்து கொள்ளும் தன்மை போன்றவற்றை அந்த சேஷத்வம் உள்ளிட்டவற்றுக்குத் தகுதியான வைக்கின்ற காரணம் என்ன? அளிக்கின்ற தன்மைகள் போன்றவற்றை முக்கியமாக வைத்து, அதற்கு உறுப்பாக சேஷத்வம் போன்றவற்றை வைத்தால் என்ன என்றும் கேள்விகளுக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அஹமர்த்தமாவது) ப்ரத்யக்தவேந அஹம் புத்தி வ்யவஹாரார்ஹமான ஆத்ம வஸ்து; ஜ்ஞாநாநந்தங்களாவன - தக்கதமான ப்ரகாசத்வாநுகூலத்வங்கள்; "ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ் த்வாத்மா", "ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம்" என்று இவற்றையிட்டிறே வஸ்துவை நிரூபிப்பது. (தடஸ்தமென்னும்படி) என்றது - பஹிரங்க நிரூபகதயா புறவிதழென்னும்படி யென்றபடி. (தாஸ்யமாவது) - சேஷத்வம். இது (அந்தரங்க நிரூபகமாகையாவது) - பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க் கொண்டு தன் ஸத்தையாம்படியிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டே மற்றுள்ள ஆகாரங்களையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. இத்தால் நிரூபகமாகையாவது - வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற் காட்டில் வ்யாவர்த்திப்பிக்குமதாகையாலே, தாஸ்யம் ஈச்வர வ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் அசித்வ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும்; இப்படி நிரூபக த்வயமும் வஸ்துவுக்கு அபேக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ரகாரதயா லப்த ஸத்தாகமான வஸ்துவுக்கு அசித்திற் காட்டில் உண்டான வாசியை யறிவிக்கிற மாத்ரமான ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் புறவிதழாம்படி ப்ரகாரத்வ ப்ரயுக்தமான சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகமாயிருக்குமென்றதாய்த்து. (இறே) என்று - இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாந குணகமுமாய் அசித்வ்யாவ்ருத்தமுமாயிருக்குமென்னுமிடத்தை த்ருதீய பதத்தாலே நிரூபிக்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயண பதமும், முதலானவை இதில் ப்ரமாணம். "தாஸ பூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோசேஷ ததைவச" இத்யாதிகளுமுண்டிறே. "அடியேனுள்ளான்" என்றாரிறே ஆழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்து நின்று மஹா நிதியாகப் பெற்ற அர்த்தமிறேயிது. இப்படி சேஷத்வம் அந்தரங்க நிரூபகமாகையாலே நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஜ்ஞாந்ருத்வாதிகளையே ததநு குணமாக யோஜிக்க வேணுமென்று கருத்து.

விளக்கம் - "அஹம் அர்த்தம்" என்றால் என்ன? தன்னைத்தானே அறியவல்ல தன்மை காரணமாக "நான் என்ற எண்ணம், நான் என்று கூறவைப்பதற்கும்" உரிய விஷயமாக உள்ள ஆத்ம வஸ்துவாகும். "ஞான ஆநந்தங்கள்" - அந்த ஆத்மாவின்

ஞானம் (ப்ரகாசம்) மற்றும் ஆனந்தங்கள் ஆகும். கீழே உள்ள வரிகள் மூலமாக ஆத்மாவை நிரூபிப்பார்:

- ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ் த்வாத்மா - ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றை வடிவமாகக் கொண்ட ஆத்மா
- ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம் - ஆத்மா அணுபரிணாமமே உள்ளது, அது ஞானம் மற்றும் ஆனந்தமயமானது.

"தடஸ்தம்" - புறத்திலும் நிரூபகமாக உள்ளதால் புறவிதழ் என்னும்படி உள்ள தன்மை. "தாஸ்யம்" - சேஷத்வம் கூறப்பட்டது. "அந்தரங்க நிரூபகம்" - எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்திற்குச் சரீரமாக ஆத்மா உள்ளதால், அவனது சேஷமாய் நின்றால் மட்டுமே தனது இருப்பு உள்ளது என்றபடி உள்ளது ஆத்மாவாகும். எனவே முதலில் சேஷத்வத்தைக் கூறி நிரூபித்த பின்னரே மற்ற தன்மைகளைக் கொண்டு நிரூபித்தல் வேண்டும் என்றாகிறது. நிரூபகம் என்றால் ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறானது என்று வேறுபடுத்திக் காட்டுதல் ஆகும். ஆகவே சேஷத்வம் என்பது ஆத்மாவை எஜமானனாகிய எம்பெருமானிடம் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவது, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவை ஆத்மாவை அசித் வஸ்துக்களில் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவது என்று அறிக. இவ்விதம் மேலே கூறப்பட்ட இரண்டுவிதமான நிரூபகங்களும் ஆத்மாவிடம் அவசியமானவை ஆகும். ஆனால் எம்பெருமானின் சரீரம் என்னும் தன்மையால் மட்டுமே தான் தரிக்கின்ற நிலையைப் பெற்றது ஆத்மாவாகும். இதனால் அசித் வஸ்துவைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது என்பதை அறிவிக்கின்ற ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகிய இரண்டும் புறவிதழ் போன்றவையே ஆகும். எம்பெருமானின் சரீரம் என்ற தன்மை காரணமாக உண்டான அடிமைத்தனம் என்பதே அந்தரங்கமாகும் என்று அறிய வேண்டும். "இறே" என்ற பதம் மூலம் இந்தப் பொருளின் ப்ரமாணங்களைக் கூறுகிறார். ஆத்மாவிடம் சேஷத்வம் என்பதே அந்தரங்கம், ஆனந்தம் மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டும் வெளி அளவில் மட்டுமே என்பதற்கான ப்ரமாணம் என்ன? சேஷத்வத்தை முதலில் கூறிவிட்டு, அதன் பின்னர் ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவையாக, ஞானம் என்னும் குணம் உள்ள, அசித் வஸ்துவைக் காட்டிலும் மாறுபட்ட ஆத்மா என்பதை தனது மூன்றாம் எழுத்து மூலமாக நிரூபிக்கின்ற ப்ரணவம்; அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனின் சரீரம் என்று கூறுகின்ற நாராயண என்னும் பதம் - ஆகிய இரண்டும் இதற்கு ப்ரமாணங்கள் ஆகும். ஹாரித ஸ்ம்ருதி - தாஸ பூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மாந: நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோசேஷ ததைவச - பரமபுருஷனாக உள்ள எம்பெருமானுக்கு அனைத்து ஆத்மாக்களும் இயற்கையிலேயே அடிமைகள் ஆகும்; இது போன்று ஆத்மாக்களுக்கு இந்தச் சரீரத்துடன் கட்டுப்பட்ட நிலையிலும் மோசுஷத்தைக் காட்டிலும் வேறான தன்மை ஏதும் இல்லை - என்பது ப்ரமாணம்

ஆகும். திருவாய்மொழி (8-8-2) - அடியேன் உள்ளான் - என்றது. திருக்கோட்டியூர் நம்பியின் திருவடிகளில் கூரத்தாழ்வான் ஆறு மாத காலங்கள் வணங்கி நின்று அடைந்த பொக்கிஷம் இந்தக் கருத்தே ஆகும். ஆகவே சேஷத்வம் என்பது அந்தரங்கமாக உள்ளது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டதால், இவ்விதம் நிரூபிக்கப்பட்ட ஆத்மாவின் தன்மைகளான ஞானம் கொண்ட தன்மை போன்றவை, இந்தகைய சேஷத்வத்திற்குத் தகுதியானவை என்று உணர வேண்டும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 43)

முதற்பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி

(பத்துடையடியவர்)

ப்ரவேசம்

மூலம் - ஸர்வஸ்மாத்த்பரனென்றார் முதல் திருவாய்மொழியில். பரனாகையாலே பஜநீயனென்றார் இரண்டாம் திருவாய்மொழியில். “பஜியுங்கோள் என்று பலகாலும் அருளிச்செய்யாநின்றீர்; இருகைமுடவனை ‘ஆனையேறு’ என்றால் அவனாலே ஏறப் போமோ? அப்படியே ஸர்வேச்வரனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாயிருக்கிற அவனை இந்த ச்ஷுத்ரனான ஸம்ஸாரி சேதனாலே பற்றப்போமோ?” என்ன; “அவ்வாளை தானே அவ்விருகை முடவனுக்கும் ஏறலாம்படி படிந்து கொடுக்கும்ன்று ஏறத்தட்டில்லையே; அப்படியே இஸ்ஸம்ஸாரி சேதனுக்கு பஜிக்கலாம்படி அவன் தன்னைக் கொடுவந்து தாழவிட்டு ஸுலபனாமாகில் இவனுக்கு பஜிக்கத்தட்டில்லையே!” என்கிறார்.

விளக்கம் - முதல் திருவாய்மொழியில் அனைவரையும் விட, தனக்கு மேல் உயர்ந்தவன் என யாரும் இல்லாதபடி உயர்ந்தவன் என்றார். இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் இவ்விதமாக அவன் உயர்ந்தவன் என்பதால், வழிபடத்தக்கவன் என்றார். இந்தத் திருவாய்மொழியில், அவன் உயர்ந்தவன் என்றாலும் அவனது ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸௌலப்யம் - எளிமை). ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், “அவனை வணங்குங்கள் எனப் பலமுறை நீங்கள் அருளிச்செய்தீர்கள். ஆனால் இரண்டு கையும் இல்லாத ஒருவனை யானை

மீது ஏறு என்று கூறினால் அவனால் ஏற இயலுமா? அது போன்று ஸர்வேச்வரனாக, அனைத்து விருப்பங்களும் நிறையப் பெற்றவனாக இருக்கின்ற எம்பெருமானை அற்பமான ஸம்ஸாரிகளால் வணங்கிப் பற்ற இயலுமோ?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார் அவர்களிடம், “அந்த யானை, அந்த இரண்டு கைகளும் இல்லாத முடவன் தன் மீது எளிதாக ஏறலாம்படியாக கீழே அமர்ந்து கொண்டால் ஏறுவதற்கு என்ன தடை உள்ளது. அது போன்று, ஸம்ஸாரிகள் வணங்கும்படியாகத் தன்னை எளியவனாக்கி, உங்கள் முன்பு வந்து நிற்கும் சுலபனாக எம்பெருமான் இருக்கும்போது அவனை வணங்குவதற்கு என்ன தடை உள்ளது”, என்கிறார்.

மூலம் - அவதாரந்தன்னில் வந்தால், பாக்க்யஹீநர்க்கு ஸஜாதீய ப்ரதிபத்திபண்ணி அநர்த்தப்பட்டுப் போகவுமாய், பாக்க்யாதிகர்க்கு ”அரியனெளியனாகப் பெற்றோமே!” என்று ஆச்ரயிக்கலாம்படி இரண்டுக்கும் பொதுவாயிறே யிருப்பது; “ஸர்வேச்வரன் அரியனென்றால் ஸம்ஸாரத்தில் ஆள் பற்றாதென்று அவனெளிமையை உபபாதித்துக் கொண்டு போந்தோம்; அதுதானே இவர்களுக்கு ”இத்தனையெளியனோ” என்று விடுகைக்கு உடலாயிற்று; அவ்வெளிமைதானே ஆதரிக்கைக்கு உடலாயிற்றது உமக்கொருவருக்குமேயிறே” என்று எம்பாரைப் பார்த்து உடையவர் அருளிச் செய்தருளினாராம்.

விளக்கம் - அனைவரும் அண்டி நின்று பிழைத்துக் கொள்ளும்படியாக அவதரித்து தாழ்வாக நின்றபோதிலும், ஒரு சிலர் அவனை ஏற்காமல் தள்ளிச் சென்று, பிழைக்காமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? அவனுடைய அவதாரங்கள் - (இராமன், கண்ணன் போன்ற அவதாரங்களை) தங்களது வினைப்பயன் காரணமாகத் தங்களைப் போன்றே இவனும் சாதாரண மனிதன் என்று எண்ணி ஒதுக்குவதற்கும், அவனைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவர்கள் இத்தனை அரியவனை இத்தனை எளியவனாகப் பெற்றோமே என்று எண்ணி அண்டுவதற்கும் பொதுவாக உள்ளன. எம்பாரைப் பார்த்த உடையவர், ”ஸர்வேச்வரன் அடைவதற்கு அரியவன் என்று கூறினால், அவனை அடைவதற்கு ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் தயங்கி ஒதுங்குவார்கள் என்று எண்ணியே அவனது எளிமையை நாம் விரிவாக உரைத்தோம். ஆனால் அப்படி உரைத்ததன் பலனாகவே இவர்கள் அவனை மிகவும் எளியவன் என்று உதாஸீனம் செய்கிறார்களே! அந்த எளிமை தானாகவே வந்து ஆதரிக்கும்படியாக உம்முடைய பிறவி இருந்தது”, என்று அருளிச் செய்தார்.

மூலம் - சில தார்மிகர் ஏரிகல்லினால் சேற்றிலே தலையை நொழுந்திப் பட்டுப் போகாநிற்பர் சிலர். விடாயர் அதிலே முழுகி விடாய் தீர்ந்து போகாநிற்பார்கள்; விளக்கை ஏற்றினால் அதிலே விட்டிலென்று சில பதார்த்தங்கள் விழுந்து

முடிந்துபோம்; சிலர் அதனொளியிலே ஜீவியாநிற்பார்கள். வேதநல் விளக்கிறே; இவன்தான் ஆயர் குலத்தினில் தோன்றுமணிவிளக்கிறே. வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்கிறே. அவன்தான் அன்றிய வாணனாயிரந்தோளும் துணியவன்று ஆழி தொட்டதும் இப்படி வந்து அவதரித்து ஸுலபனான நிலைதன்னிலேயிறே. அப்படியே சிசுபாலாதிகள், பூதநா சகட யமளார்ஜுநாதிகளுக்கு எதிரிட்டு முடியவுமாய், அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்க்கு உஜ்ஜீவிக்கவுமாயாயிற்று அவதாரந்தானிருப்பது.

விளக்கம் - தர்ம வழியில் நிற்கும் ஒரு சிலர் ஏரியில் தங்கள் தலையை நுழைக்காமல், மேலாக நின்றபடி தங்கள் தாகம் தீர்த்துச் செல்வர்கள்; அதிக தாகம் எடுத்தவர்கள் அதில் முழுகி தாகம் தீர்த்துச் செல்வர்கள்; விளக்கை ஏற்றும்போது அதில் சில விட்டில் பூச்சிகள் விழுந்து மடித்துவிடும்; அந்த விளக்கின் ஒளியில் ஒரு சிலர் பிழைத்து நிற்பார்கள். இப்படியாகவே இவனை அண்டுவர்களும் அண்டாதவர்களும் உண்டு. ஆனால் ஸர்வேச்வரனை இப்படி ஏரியாகவும், விளக்காகவும் உருவகம் செய்யலாமா என்றால் - பெரியதிருமொழி (4-3-8) - வேத நல் விளக்கு, திருப்பாவை (5) - ஆயர்குலத்தினில் தோன்றும் அணி விளக்கு, பெருமாள் திருமொழி (10-1) - வெங்கதிரோன் குலத்திற்கு ஓர் விளக்கு - என்றும் பலவிதமாகக் கூறுவதைக் காண்க. இது சரி, தீயவர்கள் கேடு பெற்றதும், நல்லவர்கள் பிழைத்ததும் இவனது எளிமையால் எங்காவது வெளிப்படுகிறதா? உண்டு, பெரியதிருமொழி (4-3-8) - அன்றியவாணன் ஆயிரம் - பாணாசுரனின் ஆயிரம் தோள்களும் அழியும்படியாகச் சக்கரத்தை எடுத்து வந்தது இந்த எளிமையால் அல்லவோ? அது போன்றே சிசுபாலன், பூதனை, சகடன், இரட்டை மரங்கள் முதலானவர்கள் இவனுடன் விரோதம் பூண்டு முடிவு பெற்றதும்; அக்ரூரர், மாலாகாரர், முதலானோர் இவனை அடைந்து பிழைத்ததும் இவனது எளிமையான அவதாரத்தால் அல்லவோ?

மூலம் - பலகாலும் “அவனை பஜியுங்கோள்” என்னாநின்றீர்; கண்ணாலே கண்டாலல்லது பஜிக்க விரகில்லை; பஜித்தாலல்லது காண விரகில்லை; ஆன பின்பு ஆச்ரயிக்கும்படி எங்ஙனேயென்ன; “தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே” என்றும், “விசதே ததநந்தரம்” என்னும் சொல்லுகிறபடியே சில வருத்தத்தோடே காட்சியாய்த் தலைக்கட்டும் ஸாதந பக்தியையன்று இங்குச் சொல்லுகிறது. காண வேணுமென்னும் ஆசாலேசமுடையார்க்கு அவன் எளியனாம்படியையாயிற்று.

விளக்கம் - ஸம்ஸாரிகள் ஆழ்வாரிடம், “அவனை வணங்குங்கள் என்று கூறுகிறீர்கள். அவனைக் கண்ணால் கண்டால் அல்லவோ வணங்க இயலும். ஆனால் அவனோ வணங்கினால்தான் கண்ணில்படுவான். இப்படி உள்ளபோது

அவனை எப்படி அண்டுவது?”, என்றனர். முண்டக உபநிஷத் - தஸ்மிந் த்ருஷ்டே - நம்மை விட உயர்ந்தவர்களான நான்முகன், சிவன் முதலானவர்களையும் தனக்கு அடிமையாக வைத்துள்ள ஸர்வேச்வரனைப் பரபக்தி மூலம் பார்த்தவுடன் மனதில் உள்ள ஆசைகள் அழிகின்றன - என்றும், கீதை (18-55) - விசதே ததநந்தரம் - பரபக்தியால் என்னை அறிபவன் என்னையே அறிகிறான் - என்றும் கூறியபடி, மிகவும் கடினப்பட்டு உண்டாகின்ற பக்தியோகம் இங்கு கூறப்படவில்லை. அவனைக் காணவேண்டும் என்ற ஆசை சிறிது இருந்தாலும் கூட, அவர்களுக்கும் எளிமையாக உள்ள தன்மையே இங்கு கூறப்படுகிறது.

மூலம் - ஸர்வாதிகன் தாமழநிற்குமன்று நிவாரகரில்லை. பஹூநி மே வ்யதீதாநி என்கையாலே அவதாரந்தன்னில் புரையில்லை; இச்சைதானேயுண்டே; இது தன்னை அவதார ரஹஸ்யத்திலே தானும் அருளிச்செய்தானிறே - ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் - என்று. “என்னுடைய ஜந்மங்கள் கர்மமடியாகவன்று, இச்சையடியாகவாயிருக்கும்; நாம் பிறவா நிற்கச்செய்தே பிறவாமையும் கிடக்கும்; தாமழ நின்று நிலையிலே மேன்மையும் கிடக்கும்; அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்தாந்ததை இதர ஸஜாதீயமாக்கி வந்து பிறப்புதோம்; இவற்றிலே ஒன்றையறிந்தவர்களுக்குப் பின்னை ஜந்மமில்லை; நானும் பிறந்து அவர்களும் பிறக்கவேணுமோ ஈரிறையுண்டோ?” என்று அவன் சதுர்த்தாத்யாயத்திலே அருளிச்செய்தபடிகளை உபஜீவித்துக்கொண்டு ”ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு ஸுலபனாம்; ஆனபின்பு ஆச்ரயணம் கூடும் ஆச்ரயியுங்கோள்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆனால் மிகவும் உயர்ந்தவன் சிறிதே ஆசை உடையவர்களுக்குத் தாமழ்வானோ என்றால் - அனைவரையும் நியமிக்கும்படி உள்ள அவன், தாமழ்கூடாது என்று தடை செய்வதற்கு அவனுக்கு மேலே யாரும் இல்லையே? அனைத்தையும் ஆள்பவன் இந்தப் பூமியில் அவதரித்தான் என்பது பொய்யோ? கீதை (4-5) - பஹூநி மே வ்யதீதாநி - எனக்குப் பல பிறவிகள் கழிந்தது போன்று உனக்கும் பல பிறவிகள் கழிந்தன - என்றான். ஆக அர்ஜுனன் பிறந்தது பொய் இல்லை என்பதால், க்ருஷ்ணன் அவதரித்ததும் பொய்யல்ல என்றாகிறது. அர்ஜுனன் பிறவிக்குக் கர்மம் காரணம், க்ருஷ்ணனின் பிறவிக்கு என்ன காரணம் என்றால் - இந்த உலகின் மீது அவனுக்கு உள்ள ஆசையே ஆகும். இதனைத் தனது அவதார ரகசியத்தில், கீதை (4-9) - ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் - எனது பிறவிகளும் கர்மங்களும் தெய்வீகமானவை - என்று தானே அருளிச்செய்தான். அவனுடைய பிறவிகள் கர்மங்களால் வந்தது அல்ல; அவை ஆசையால், அவன் விருப்பத்தால் வந்தவை ஆகும். ”நான் தாமழ்வாக நின்ற நிலையிலும் எனக்கு மேன்மை ஓங்கியே இருக்கும். இந்த ப்ரக்ருதி தொடர்பு இல்லாத திருமேனியுடன்

மற்ற பிறவிகளுடன் கலந்ததாக வந்து நான் பிறப்பேன். இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை அறிந்தால் கூட அவர்களுக்கு வேறு பிறப்பு இல்லை. நானும் பிறந்து அவர்களும் பிறக்க வேண்டுமோ (அதாவது ஞானியைத் தன்னுடைய சரீரமாகவே கொள்கிறான். மீண்டும் பிறக்கவேண்டுமோ என்கிறான்)? ஞானிக்காக அல்லவோ நான் பிறந்தது - என்றான். ஆக அவன் நான்காவது அத்யாயத்தில் மேலே உள்ளபடி அருளிச்செய்ததை மனதில் கொண்டு, "ராமக்ருஷ்ண அவதாரங்களால் எளிமையாக உள்ளான். ஆகவே அடைவதற்குக் கூடும். நீங்கள் கீதையில் கூறியபடி நின்ற அவனை அடையுங்கள்", என்கிறார்.

மூலம் - அவதாரங்களை முன்னோட்டுக்கொண்டு, அவதாரங்களிலும் நீர்மைக்கு எல்லையான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே இழிந்து, அது தன்னிலும் பரத்வத்தோடு ஒக்கச் சொல்லலான நிலைகளைக் கழித்து, நவநீதசௌர்ய நகரசேஷாபத்திலே அகப்பட்டு இளமணற்பாய்ந்து, "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக் கிடக்கிறார்; பரத்வத்தை அநுஸந்தித்தார், தெளிந்திருந்து பரோபதேசம் பண்ணினார்; ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்தார், "எத்திறம்" என்று மோஹித்து கிடக்கிறார்.

விளக்கம் - மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்கின்ற இவர் "எத்திறம்" (1-3-1) என்று ஐயத்துடன் கேள்வி எழுப்பக் காரணம் என்ன? இதன் காரணம், அவதாரங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து, அந்த அவதாரங்களில் எளிமையின் உச்சத்தில் நிற்கின்ற க்ருஷ்ண அவதாரத்தில் ஈடுபட்டு, அதனைப் பரத்வத்துடன் ஒப்பாகக் கூறிய நிலைகள் கழிந்து, வெண்ணையைக் களவு செய்ததால் கோகுலத்தில் உண்டான பரபரப்பைப் பார்த்து, இரங்கிய மனத்துடன் "எத்திறம்" என்று மயங்குகிறார். ஆனால் பரத்வத்தைக் காட்டிலும் ஸௌலப்யத்தில் ஒருவர் ஈடுபட இயலுமோ என்றால் - பரத்வத்தை எண்ணினார், தெளிவாக நின்று மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்தார்; ஸௌலப்யத்தை எண்ணினார், "இது எப்படி" என்று மயங்கினார். ஆகவே ஸௌலப்யம் உயர்வே.

ப்ரவேசம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் நம்பிள்ளை அருளிச்

செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 6)

3. குழற்கோவலர் மடப்பாவையு மண்மகளும், திருவு

நிழற்போல் வனர்கண்டுநிற்குங் கொல்மீளுங்கொல், தண்ணந்து
யழற் போலடுஞ்சக்கரத்தண்ணல் விண்ணோர்தொழக்கடவுந்
தழற்போல்சினத்த, அப்புள்ளின்பின்போன தனிநெஞ்சமே.

பொருள் - குளிர்ச்சியாகவும் அழகாகவும் உள்ள துளசி மாலையை அணிந்தவனும், அக்னி போன்று விரோதிகளை வதைக்கவல்ல சக்கராயுதம் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேசுவரனால், நித்யஸூரிகள் அனைவரும் தொழும்படி நின்றிருக்க வழிநடத்தப்படுபவன்; அக்னியைப் போன்ற கோபம் கொண்டவன் - இப்படிப்பட்ட கருடனின் பின்னே என் மனம் சென்றுவிட்டது. இப்படிச் சென்றுவிட்ட எனது மனம் - அழகிய கூந்தல் கொண்டவளும், இடையர் குலத்தில் உதித்தவளும் ஆகிய நப்பின்னை பிராட்டி, பெரியபிராட்டியார் மற்றும் பூமாதேவி என்னும் எம்பெருமானின் நிழல் போன்றுள்ளவர்களைக் கண்ட பின்னர் - மீண்டும் என்னிடம் திரும்புமா?

அவதாரிகை - கீழிற்பாட்டிற் பிரிவினுடைய ப்ரதமாவதியாகையாலே தன்னுடைய தசையை ஸ்த்ரீத்வத்தாலே ஒளித்தாள்; அங்ஙனன்றிக்கே, தோழிக்குச் சொல்லி தரிக்க வேண்டும்படிக்கீடான தசாவிபாகத்தாலே, “அவன் பின்னே போன நெஞ்சானது வருமோ? அங்ஙனேபோமோ” என்று தோழியைக் கேட்கிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் தன்னுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாகத் தனக்கு உண்டான துன்பத்தைப் பெண்ணிற்கே உரிய வெட்கம் காரணமாக நேரடியாகச் சொல்லாமல், தோழி கூறுவது போன்று உரைத்தாள். தோழியிடம் மனம் விட்டுப்

பேசினால் மட்டுமே தரிக்க இயலும் என்ற நிலை ஏற்பட்டதால் தோழியிடம், "அவன் பின்னே எனது மனம் சென்றுவிட்டது. அந்த மனம் மீண்டும் திரும்புமா அல்லது அங்கேயே தங்கிவிடுமோ?", என்று கேட்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (குழற் கோவலர் மடப்பாவை) குழலையுடைய கோவலரென்றபடி; ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸந்த்யாவந்தநாதிகள் போலே இவர்களுக்கும் இது ஜாதிப்ரயுத்தம்; அன்றிக்கே, குழலையுடையவருமாய் அவர்களுக்கு பவ்யையுமாயிருந்துள்ள நப்பின்னை பிராட்டி. (மண்மகள்) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (திரு) பெரியபிராட்டியார். ஆச்ரிதர் குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும், பிராட்டி; "குற்றங்காண்பானென்? பொறுப்பானென்" என்றிருக்கும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி; நப்பின்னைப்பிராட்டி, சூக்ஷ்மைதான் ஒருவடிவாயிருக்கும். பெரியபிராட்டியார், இவனுக்கு ஸம்பத்தாயிருக்கும்; அது விளையும்தரை; அதனை அநுபவிக்கும் போக்தாவாயிருக்கும், நப்பின்னை. (நிழற்போல்வனர்) இவர்கள் மூவரும் அவனுக்கு நிழற்போலேயிருப்பார்கள்; ஒருவர்க்கொருவர் நிழற்போலே யிருப்பார்களென்றுமாம்; ஆச்ரயித்தார்க்கு நிழலாயிருப்பவர்கள். (கண்டு நிற்குங்கொல் மீளுங்கொல்) இப்படிக்களைக் கண்டு இதுவே பற்றாசாக தரித்து நிற்குமோ! இம்மேன்மையைக் கண்டு கடலில் துரும்புபோலே எழவீசுமோ?

விளக்கம் - (குழற் கோவலர் மடப்பாவை) - குழல் என்பது மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட புல்லாங்குழல் என்பதாகும். இத்தகைய குழலை உடைய பசுக்கூட்டங்களைக் காக்கும் இடையர்கள்; அந்தணர்களுக்கு ஸந்த்யாவந்தனம் போன்ற நியமங்கள் போன்று இவர்களுக்குக் குழல் ஊதுவது குலவழக்கமாகிறது. அல்லது அழகான தலைமுடியை உடையவரும், அப்படிப்பட்ட ஆயர்களின் குலத்தில் வந்தவரும் ஆகிய நப்பின்னைப் பிராட்டி என்றும் கொள்ளலாம். (மண்மகள்) - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. (திரு) - பெரிய பிராட்டியார். அடியார்களின் குற்றங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்துக்கொள்பவள் பெரிய பிராட்டியார் ஆவாள். "குற்றத்தை முதலில் ஏன் காணவேண்டும்? அதன் பின்னர் ஏன் மன்னிக்கவேண்டும்? இதற்குப் பதிலாக குற்றங்களைப் பார்க்காமல் இருந்தாலே நல்லது அல்லவோ?", என்று உள்ளவள் பூமாதேவி ஆவாள். தனது வடிவழகைக் காண்பித்து, எம்பெருமான் நமது குற்றங்களைக் காணாதபடி செய்துவிடும் தயை என்பதே வடிவாக உள்ளவள் நப்பின்னைப்பிராட்டி ஆவாள். ஸர்வேச்வரனின் அனைத்துவிதமான ஸம்பத்துக்களாக பெரியபிராட்டி உள்ளாள். இந்த ஸம்பத்துக்கள் விளையும் இடமாக பூமாதேவி உள்ளாள். இந்த ஸம்பத்தை அநுபவிக்கச் செய்யும் நிலையில் நப்பின்னை உள்ளாள். (நிழற்போல்வனர்) - இவர்கள் மூவரும் எம்பெருமானின் நிழல் போன்று அவனை விட்டு அகலாமல் இருப்பார்கள். அல்லது அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் பிரியாமல் நிழல் போன்று இருப்பார்கள். அல்லது அடியார்களை விட்டுப் பிரியாமல் அடியார்களின் நிழல் போன்று இருப்பார்கள். (கண்டு நிற்குங்கொல் மீளுங்கொல்) - இப்படியாக எம்பெருமானும் பிராட்டிமார்களும் உள்ளதைக் கண்ட எனது நெஞ்சம்,

அவர்களையே தனக்குத் தஞ்சம் என்று கொண்டு, அங்கேயே நிலையாக நின்றுவிடுமோ? இவர்களின் மேன்மை போன்றவற்றைக் கண்ட எனது நெஞ்சம், கடலில் சிக்குண்ட துரும்பு போன்று அங்கும் இங்கும் அலைமோதுமோ?

வ்யாக்யானம் - (தண் அந்துழாய் அழற்போல் அடுஞ் சக்கரத்து அண்ணல்) - குளிர்ந்த பரிமளத்தையுடைத்தான திருத்துழாயழற்போலே முடியாநின்றுள்ள திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன்; உபமாநஞ் சொல்லும்போதும்; அவ்வருகிட்டுச் சொல்லும்படி பகவத் விஷயத்தை அவகாஹித்தபடி; அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமில்லை, திருவாழிக்கு; அநுகூலர்க்கேயாயிருக்கும், திருத்துழாய். (அண்ணல்) திருவாழி பிடிக்கும்போது பேராதபடி பிடிக்கும் இச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவன். (தழற்போல் சினத்த) அஸ்த்தானே பயசங்கிதனாய்க் கொண்டு கதகதவென்னாநிற்கும். (விண்ணோர் தொழக் கடவும்) நித்யஸூரிகள் தொழும்படி பெரிய திருவடியை நடத்துகிற; அவர்கள், தொழுது உளராவர்கள்; அவர்களைத் தொழுவித்துக்கொண்டு உளனாம் அவன். (அப்புள்ளின் பின்போன) தன்னிழவு பாராதே அத்தலைக்குப் பரிவருண்டென்று கொண்டாடுகிறாள்; அவனிலும் அவனுக்குப் பரிந்த புள்ளின் பின்னே தன் நெஞ்சு போனபடி. "கெண்டையொண்கணும்" இத்யாதி; உறங்காத கண்களும் உறங்கும்; என் நிறம், கலப்பதுக்கு முன்புத்தை நிறம் போலேயாம்; "மிக்கசீர்" இத்யாதி; அநந்ய ப்ரயோஜநரிட்ட அழகிய திருத்துழாயின் பரிமளத்தை வண்டு கொண்டு வந்து ஊதுமாகில்; அநந்ய ப்ரயோஜநரென்பானென்னென்னில் - அத்தலைக்குப் பரிவாருண்டென்று தான் தேறுகைக்காக; பரிமளத்தின் வாசி, அல்லாதாரிடுமதிற்காட்டில் அறிகையாலே. (தனி நெஞ்சம்) ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சு; "வேண்டா" என்றால் மீளமாட்டாத நெஞ்சு.

விளக்கம் - (தண் அந்துழாய் அழற்போல் அடுஞ் சக்கரத்து அண்ணல்) - குளிர்ச்சியுடன் நறுமணமும் சேர்ந்த துளசி மற்றும் அக்னி போன்று அலைவீசும் சக்கரம் ஆகியவை கொண்டவன். தனது விரஹதாபம் காரணமாகக் குளிர்ந்துள்ள துளசி கூட அக்னி போன்று சுடுவதாக இவளுக்குத் தோன்றுகிறது. அவ்விதம் சுடுவதாகத் தோன்றுவது எதனைப் போன்று உள்ளது என்றால், சக்கராயுதத்தின் அனல் போன்று உள்ளது என்கிறாள். அதாவது உதாரணம் கூறுவது கூட எம்பெருமானைச் சார்ந்த பொருள் பற்றிக் கூறுவது காண்க. அதாவது, பகவத்விஷயம் தவிர்த்து வேறு எதனையும் அறியாள் என்று கருத்து. இங்கு "தண்ணந்துழாய் அழற்போல் அடும் சக்கரம்" என்றால், "அடியார்களை அழகால் வதைக்கும் துளசி போன்று, அடியார்களின் விரோதிகளை வாட்டும் சக்கரம்" என்று கொள்ளலாம். சக்கராயுதத்திற்கு அடியார்கள், அடியார்களின் விரோதிகள் என்ற வேறுபாடு இல்லை; அடியார்களுக்கு ஆபரணம் போன்று காணப்பட்டும், விரோதிகளுக்கு அக்னியைக் கக்கும் ஆயுதம் போன்று காணப்பட்டும் சக்கரம் உள்ளது. ஆனால் அடியார்களுக்கு மட்டுமே ஏற்றதாக துளசிமாலை இருக்கும். இதுவும் இப்போது வதைக்கிறதே என்கிறாள். (அண்ணல்) - அப்படி

சக்கராயுதத்தை ஏந்தியுள்ளபோதும், அது ஒருபோதும் நழுவாதபடி பிடிக்கின்ற செயல் மூலம் மட்டுமே என்னைத் தன்பால் ஈர்த்தவன்; என்னை அவனுக்கே உடைமை என்று எழுதிக் கொண்டவன். (தழற்போல் சினத்த) - அக்னி போன்று கதகத என்று கொழுந்துவிட்டு எரிவதாகச் சீற்றம் கொண்ட கருடன். (விண்ணோர் தொழக் கடவும்) - நித்யஸூரிகள் வியந்து போற்றும்படியாக அந்தக் கருடனை வழி நடத்துகின்ற. அக்னி போன்று விரைவாகச் செல்லவில்லை; கருடனை மெதுவாகச் செல்லும்படிச் செய்கிறான். ஏன் மெதுவாகச் செல்லும்படிச் செய்கிறான்? இவர்கள் தொழுவதற்காக ஆகும். இவனைத் தொழுவதால் மட்டுமே தாங்கள் உள்ளோம் என்று அவர்கள் இருக்கின்றனர்; இவர்களை இவ்விதம் தன்னைத் தொழ வைத்து அவன் உள்ளான். (அப்புள்ளின் பின்போன) - மிகுந்த சீற்றம் கொண்ட கருடன் தனக்கு உள்ள மேன்மைகள் பற்றி எண்ணாமல் எம்பெருமானிடம் அன்புடன் நின்ற தன்மை வேறு யாருக்கு உண்டாகும் என்று கருடனைக் கொண்டாடுகிறான். எம்பெருமானைக் காட்டிலும், அவனிடம் அன்பு கொண்ட கருடன் பின்னே தனது நெஞ்சம் சென்றது என்கிறான். இங்கு பெரியதிருமொழி (11-1-9) - கெண்டை ஒண் - என்னும் பாசுரத்தைக் கூறுகிறார். அந்தப் பாசுரம் கூறுவது - அநந்ய ப்ரயோஜனர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸமர்ப்பித்த துளசி மாலையின் பரிமளத்தை வண்டுகள் கொண்டு வந்து என்னிடம் ஊதினால் மட்டுமே கெண்டை மீன் போன்ற எனது கண்கள் உறங்கும், எனது நிறமும் என்னிடம் தங்கும் - என்பதாகும். இதனை இங்கு உரைக்கிறார். அநந்ய ப்ரயோஜனர் என்றால் "எந்தவிதமான ப்ரதிபலனும் எதிர்பாராமல் செயலாற்றுபவர்கள்" அல்லது "தாங்கள் அடையப் போகும் பலன் என்ன என்றே அறியாதவர்கள்" என்பதாகும். இங்கு ஏன் அநந்ய ப்ரயோஜனர் என்று கூறவேண்டும்? நாயகனான எம்பெருமானிடம் அன்பு செய்பவர்கள் பலர் உள்ளபோது, தனக்கும் இவ்விதம் பலனை எதிர்பாராமல் வண்டுகள் போன்று அன்பு செய்பவர்கள் உள்ளனர் என்று ஆறுதல் பெறுவதை உணர்த்தவே ஆகும். (தனி நெஞ்சம்) - சுதந்திரமான உள்ளம். "அவன் பின்னே செல்லாதே" என்று கூறினாலும், அவன் பின்னே சென்று மீண்டும் திரும்பாமல் உள்ள நெஞ்சம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்